

TOBULUMAS

¹ ... ir būti čia bei garbinti kartu su jumis. Ir dabar, kaip tik prieš pamokslą, čia ant pakylės šį vakarą yra mano geras draugas, daktaras Li Veilas iš Pirmosios Baptistų bažnyčios Laimoje, Ohajo valstijoje, kuris buvo vienas iš mano susirinkimo Laimoje rėmėjų. Atvykęs šį vakarą, paprašiau jo, kad pasakytų ką nors tikintiesiems, galbūt apie susirinkimą Laimoje, vieną ar dvi minutes. Ir man džiugu...esu laimingas, galėdamas jums šį vakarą pristatyti daktarą Li Veilą, dar vieną baptistą, kuris gavo Šventąją Dvasią.

² [Brolis Li Veilas kalba keturiasdešimt minučių, liudydamas apie daugelio žmonių išgijimą – Red.] Amen. Telaimina Dievas ir tavo, broli Veilai.

³ Tai buvo ganėtinai stipru kaip baptistų pastoriumi, ar ne? Ką gi, mes labai laimingi, jog brolis Veilas yra su mumis. Ir, žinoma, durys jam atviros bet kuriuo metu, kai tik jis vėl galės atvykti ir aplankyti mus. O dabar šį vakarą... Rytoj vakare bus [tema – Red.] „Viešpaties Jėzaus Palaidojimas“.

⁴ Sekmadienio rytą, šeštą valandą, saulei tekant, vyks tarnavimas. Ir, manau, brolis pranešė apie tolimesnę tarnavimo dalį. Dabar pasimelskime minutėlę.

⁵ Palaimintas Viešpatie, Tavo Žodis yra Tiesa, ir mes dėkingi už vyrus, kurie be baimės skleidžia Jį, skelbdami Jį žmonėms. Ir kai šį vakarą atsiversime Bibliją arba vartysime Jos puslapius, tegul palaimintoji Šventoji Dvasia ateina ir apreiškia mums supratimą duodantį Žodį. Per Jėzų Kristų mes to prašome. Amen.

⁶ Šį didį vakarą, kai minime mūsų palaimintojo Viešpaties nukryžiuojimą... Norėčiau šįvakar skaityti iš Jo paties brangių lūpų, – Žodžius, kuriuos Jis užrašė Savo Knygoje. Šventojo Mato 4-me [5-me – Red.] skyriuje mes...ir 47-je ir 48-je eilutėse skaitome štai ką:

Ir jeigu sveikinate tik savo brolius, kuo gi viršijate kitus? Argi to nedaro ir muitininkai?

Taigi būkite tobuli, kaip ir jūsų Tėvas, kuris danguje, yra tobulas.

⁷ Ir šį vakarą pranešėme, kad kalbėsime „*Tobulumo*“ tema. Taigi, mes... Atrodo labai keist tema mūsų Viešpaties nukryžiuavimo vakarui. Bet galbūt šiandien jūs klausėtės radijo ir girdėjote įvairius pamokslus bei pamokslininkus, kaip jie apsakė tą didžią, baisingą dieną, kai mūsų Viešpats mirė už pasaulio nuodėmes. Taigi, šį vakarą aš nusprendžiau prieiti prie to visai iš kitos pusės, kad būtų šiek tiek kitaip ir galėtų jus truputį atgaivinti. Ir tegul dabar palaimintoji Šventoji Dvasia įkvepia Žodį, kai mes stengiamės Jį pateikti.

⁸ Dievas reikalauja tobulumo. Mums reikėtų įsiminti, jog viskas, kas iš dalies, negali patekti Dievo Akivaizdon. Tai turi būti tobula: mūsų garbinimas, – viskas.

⁹ Taigi, Edeno sode... Dievo sode buvo Adomas ir Ieva, ir jie nusidėjo bei peržengė Dievo įstatymus nusidėdami, nepaklusdami. O kada nusižengiama... Nepaklusnumas – tai įstatymo pažeidimas. O Dievo įstatymas, kadangi Jis yra šventas, tiesiog nepriekaištingai šventas, tai jokia nešventumo dėmė negali būti Jo Akivaizdoje. Tad jeigu nuodėmė atėjo į pasaulį per nusižengimą, tai nuodėmė turi būti pašalinta, kad nusidėjęs apskritai kada nors galėtų būti Dievo Akivaizdoje.

¹⁰ Taigi, jeigu nėra įstatymo, tai nėra ir teisingumo. Bet įstatymas reikalauja...arba, teisingumas reikalauja įstatymo. O įstatymas, kai jo...jo šaukiamesi, išreiškia teisingumą.

¹¹ Taigi, įstatymu nėra išgelbėtas joks kūnas. Tuomet įstatymas negali mūsų išgelbėti. Įstatymas tebuvo įrankis, kuris pasodino mus į kalėjimą, bet jame nėra išperkamosios galios. Įstatymas tik-tai parodė mums, jog esame nusidėjęliai, bei pasmerkė mus. Štai ką turi daryti įstatymas. Jis yra tam, kad pasmerktų, arba, kad parodytų, kur jūsų klaida. Tad įstatymas pats savaime negalėjo išgelbėti. Jis galėjo tik kaltinti.

¹² O Dievas, būdamas šventas ir teisingas, turėjo pareikšti kal-

tinimą. Jam teko apkaltinti nusidėjėlių, nes šis peržengė malonės ribas ir tapo įstatymą pažeidžiančiu piliečiu. Tokiu atveju prieš jį reikėjo imtis priemonių.

13 Kiekvienas įstatymas numato bausmę. O bausmė už Dievo įstatymo pažeidimą yra mirtis, todėl žmonijai grėsė mirtis. Ir visa žmonija yra pasmerkta šio įstatymo.

14 Taigi, kai Adomas ir Ieva nusidėjo, nebebuvo galimybės, jokios kitos priemonės, kaip jie vėl galėtų atsidurti Dievo Akivaizdoje, jeigu nebūtų pašalinta ši nuodėmė. Taip pat negali nė vienas žmogus, padaręs kokią nors nuodėmę, nesvarbu, mažą, ar didelę; ši asmeninė nuodėmė turi būti pašalinta, ir tik tada ją padaręs žmogus gali patekti Šventojo Dievo Akivaizdon.

15 Taigi, kai Adomas ir Ieva nusidėjo ir nusižengė įstatymui, jie tapo pavaldūs mirčiai. O įstatymas turėjo būti įvykdytas, todėl tai pasmerkė visą žmoniją mirties bausmei. O, jeigu tik mes dabar susikauptume kelioms minutėms ir pažvelgtume į šį didį paveikslą, bei neužmirštume, kad tai liečia kiekvieną čia esantį žmogų. Kiekvienas vyras bei moteris, vaikas yra pavaldūs mirčiai per žmonijos galvos – Adomo – nusižengimą. Dėl šio nusidėjimo kiekvienas iš mūsų tapo nuodėmės auka.

16 O nuodėmė turi būti pašalinta. Taigi, Dievas Savo didžiojoje begalybėje, per Savo didžią meilę... Įstatymas turėjo atskirti nusidėjėlių nuo jo Kūrėjo, kad jis būtų sunaikintas, *visiškai* sunaikintas. Jam nebūtų jokios galimybės kada nors sugrįžti, kol nepašalinta ta nuodėmė. Ir tuomet būtų labai lengva patikėti visišku nusidėjėlio sunaikinimu pabaigoje, kadangi jis visiškai, amžinai atskirtas nuo Dievo Veido.

17 Taigi, atkreipkite dėmesį į šitą nuodėmę. Ir kaip Dievas, būdamas teisus – o Jis negali būti kitoks, kaip tik teisus, kadangi Jis yra viso teisingumo šaltinis – tuomet Jam neliko nieko kito, kaip tik paskirti bausmę už šį nusižengimą. O bausmė buvo mirtis, kadangi Jis pasakė: „Tą dieną, kurią valgysi jo vaisių, tikrai mirsi.“ Taigi, čia mums atsiveria niūrus vaizdas.

¹⁸ Bet paskui, jeigu truputį labiau įsigilinsime ir išsiaiškinsime tikruosius Dievo atributus, Biblijoje aiškiai sakoma, jog Dievas yra meilė. Tačiau, būdamas meile, Jis turi būti teisingas. Taigi, meilė nėra tiesiog kažkas, kuo galima palepinti arba kuo galima žaisti. Meilė – tai Dievo teisingumas.

¹⁹ Taigi, kai Dievas pamatė, jog Jo vaikai nusižengė Jo įstatymui ir tikrai turi mirti, tuomet įsiterpė suvereni meilė, kad nutiestų kelią. Juk Dievas matė, jog šie vaikai turėjo būti visiškai, pilnai atskirti nuo Jo Akivaizdos. Niekio kito nebuvo galima padaryti, nes jie pažeidė Jo įstatymą, o Jo įstatymo bausmė buvo mirtis.

²⁰ Ir tuomet Dievo meilė pasireiškė Jam pavaldiems žmonėms. O kai išreiškiamą Dievišką meilė, suvereni malonė sukuria meilės objektą. Ir Dievas per išankstinį žinojimą, kai taip pamilo savo tautą – netgi esant numatytai bausmei – Jis leido, kad Edeno sode įvyktų pakaitinė mirtis. Kitaip tariant, Jis pakeitė nekaltu kūriniu, avinėliu, nepažinusi nuodėmės, kuris tapo pakaitu, kad būtų ir mirtų vietoj kalto nusidėjėlio. Ir tai buvo avinėlis, užmuštas, kad išsaugotų Jo pavaldinių gyvybę.

²¹ Per visą Senojo Testamento laikotarpį žmonės aukėjo avinėlių ir ozių, avių, jaučių ir telyčių kraują – pakaitinę mirtį. Bet per visą Dievo didįjį planą Jo minčių gelmėje artinosi tikrasis Objektas, kuris bus... Visa tai buvo turėjusio ateiti tikrojo Objekto šešėliai. O tas tikrasis Objektas, kuris turėjo pasirodyti, buvo Jo viengimis Sūnus. Visi nužudyti avinėliai tebuvo šešėlis. O šešėlis – tai viso labo negatyvioji objekto pusė. Ir jie tiktai simbolizavo būsimąją Kalvariją.

²² Dabar, kad galėtume tai įsivaizduoti, kreipkimės mūsų Biblijoje į Laišką Žydams ir pažiūrėkime, ką sako Paulius, didis apaštalas, mėgindamas parodyti mums skirtumą tarp šių dalykų. Štai ką skaitome 10-ame Laiško Žydams skyriuje.

²³ Ir aš tiesiog myliu Žodį. Žodis yra Tiesa. Ir man patinka Jį skaityti savo susirinkimui, nes žinau, kad teisme stovėsiu su jais. Ir aš turėsiu duoti apyskaitą. Tad, jeigu aš pateikiu tai iš Žodžio,

tada nebūsiu kaltas, kadangi tai – Žodis, o Dievas atsakingas už Savo Žodį.

24 Šiandien matome tiek daug evangelistų ir kitų, sutelkiančių aplink asmenybes. O, tai gėdingas dalykas. Ir, atėję į bažnyčias, sužinome štai ką: nueiname į bažnyčią ir sutinkame kokį nors pastorių, kuriam būdinga tam tikra maniera, kokia nors emocija. Nespėsite mirktelti, kai jau visas susirinkimas pasigaus šitą dvasią. Jeigu jis truputį emociingas arba trūkčioja galvą, ar turi kokių nors kitų keistokų įpročių, ką gi, visa bažnyčia tuo užsikrės. Ir šiandien mūsų šiuolaikiškose bažnyčiose dedasi tokie dalykai, kad atsiranda tiek pojūčių ir panašių keistenybių; ir tai kelia tokią sumaištį. Bet, o, mano mylimieji broliai, jeigu kada nors ir buvo laikas, kai turėjome laikytis Žodžio, tai jis yra dabar!

25 Suprantate, nenorėčiau stovėti teisme žinodamas, kad turėjau kokį nors vėjo blaškoma, keistą apreiškimą ir suklaidinau žmones. Aš nenoriu, kad jie turėtų mano dvasią ar mano veiksmus, bet noriu, kad turėtų Dievo Dvasią pagal Dievo Žodį; tai išreiškia Tiesą.

26 Todėl šio reikšmingo įvykio proga šį vakarą norėčiau perskaityti iš amžinojo Dievo Žodžio. Taigi, mes suvokiame, kad įstatymas egzistavo daugelį metų, bet įstatymas niekada negalėjo pašalinti nuodėmės. Kaip esu sakęs anksčiau, jis tiesiog buvo kalėjimas. Tai buvo tas įgudęs seklys, kuris jums pasakydavo, ką padarėte, bet neturėjo priemonių jūsų išlaisvinti. Jis užstatė jus lombarde, bet ten nebuvo Atpirkėjo, Kuris išpirktų jus iš tos padėties. Jis tiktai įkalino jus, kad žinotumėte, jog buvote nusidėjėlis. Bet dabar, atkreipkite dėmesį į Žydams 10-tą skyrių, kai skaitysime.

Kadangi Įstatymas turi tiktai būsimųjų gėrybių šešėlių, o ne patį dalyką vaizdą...

27 Atminkite, jis buvo būsimųjų gėrybių šešėlis. Šešėlis tik leidžia suprasti, kad yra vaizdas, sukuriantis šešėlį:

...būsimųjų dalykų šešėlių, o ne patį vaizdą...

(Atkreipkite dėmesį.) *...dalyky...patį dalyky vaizdą, jis niekada negali tomis pačiomis aukomis, kurios kasmet vis aukojamos ir aukojamos, padaryti tobulus tuos, kurie artinasi.*

28 Taigi, Dievas pradžioje reikalavo tobulumo. Jėzus, atėjęs į žemę, pasakė: „Būkite tobuli, kaip ir Dievas danguje yra tobulas.“ O įstatymas, turėdamas būsimųjų dalykų šešėlių, niekada negalėjo padaryti garbintojo tobulo. Supratote esmę? Nagi, dar kartą pakartokime, kad tikrai nepraleistumėte to. Dievas reikalauja tobulo šventumo! Niekas negali atitikti Jo atvaizdo, turėdamas nors vieną nuodėmės dėmelę. Jėzus paliudijo tą patį ir pasakė: „Būkite tobuli, lygiai kaip Dievas danguje yra tobulas.“

29 Ir Biblijoje sakoma, kad įstatymas savo aukomis niekada negalėjo padaryti ateinančiojo tobulo. Tuomet įstatymas nieko negalėjo ištobulinti. Jis tebuvo gairė. Tos aukos, atnašaujamos kiekvienais metais, niekada negalėjo padaryti garbintojo tobulo. Taigi, nė vienas, pavaldus įstatymui, arba laikydamasis įstatymo, arba esantis šešėliuose, negalėjo būti tobulas.

Nes... (antra eilutė) ...argi tos aukos nesiliautų?

30 Jeigu yra kas nors, ką galiu padaryti, kad tapčiau tobulas Dievo Akivaizdoje, tada Kristus neturėjo mirti už mane. Jeigu yra bent kažkas, ką galite padaryti, kas turėtų nors kokią vertę Dievo Akivaizdoje, tada Kristus mirė veltui. Nei įstatymo laikymasis, nei jūsų įstatymiškumas, nei jūsų asmeninis šventumas, nei dalykai, kuriuos galite nebedaryti: nebemeluoti, nebevogti, neberūkyti tabako, nebevaikščioti į kiną – jūs vis tiek žuvę. To niekaip nepadarysi. Prisijungimas prie bažnyčių, apeigos, ceremonijos, krikštai, bažnyčios nuostatai, tikėjimo mokymų skaitymas, maldų kalbėjimas – visi šie dalykai neturės jokios reikšmės. Jūs žuvę. Nieko negalite padaryti pats, nes jūs – pasmerktas nusidėjėlis. Ir nei pats savimi, nei kokia nors religija, nei tuo, ką galėtumėte padaryti arba įsivaizduoti, jokių būdu nieko nenusipelnysite Dievo

Akivaizdoje, nes jūs nuo pat pradžių nusidėjėlis.

31 Ir Biblija skelbia, kad mes visi gimėme nuodėmingi, pradėti neteisume, atėjome į pasaulį su melu lūpose. Ir Dievas negalėjo paimti vieno žmogaus, kuris mirtų už kitą, nes vienas lygiai taip pat kaltas, kaip ir kitas. Dievo Akivaizdoje arkivyskupas, gimęs šiame pasaulyje, buvo toks pat kaltas, kaip ir žemiausiai puolęs nuolatinis baro lankytojas mieste. Vienas negali išpirkti kito.

32 Todėl jis pasirinko nekalto gyvulio gyvybę, avinėlį. Ir Senajame Testamente buvo įstatymas, kad nusidėjęs žmogus atnešdavo avinėlį ant aukuro. Tarkime, jei jis pažeidė bet kurį iš įsakymų, tai atnešdavo avinėlį ir paguldėdavo jį ant aukuro, uždėdavo ant avinėlio rankas ir išpažindavo savo nuodėmes, kad buvo neteisis ir žinojo esąs kaltas...ir buvo... Įstatymas reikalavo mirties. Ir jis atnešdavo avinėlį vietoj savęs. Ir kai jis... Šitam mažam gyvuliui perpjaudavo gerklę, ir jis pradėdavo spardyti savo kojytėmis ir bliauti. Jeigu jums kada nors teko matyti pjaunamą avinėlį, – koks graudus garsas. Vargšelis bando bliauti, o jo mažą jungo vena perpjauta. Ir kaip jis spardosi ir krūpčioja, kaip išsitiesia, paskui vėl krūpčioja ir bliaua. O kraujas trykšta, liejasi ant jo vilnos ir garbintojo rankų.

33 Ir kai garbintojas suvokdavo, kad dėl paleistuvavimo, melavimo, vogimo, kokia bebūtų jo kaltė, arba netgi pikto pamąstymo – kas tai bebūtų, nors truputėlį, – jis buvo kaltas. Nes tokia jo prigimtis. Tas asmuo buvo nusikaltęs, galbūt ne savo noru, bet iš prigimties kaltas. Ir jis turėjo suvokti, kad šitas nekaltas avinėlis mirė vietoj jo, ir jam būdavo gaila to padarėlio.

34 Bet žmogus, kai tik avinėlis galiausiai mirdavo, su avinėlio krauju ant rankų išeidavo iš pastato turėdamas tą patį troškimą širdyje, kokį turėjo pradžioje. Kodėl? Todėl, kad gyvybė, kuri buvo avinėlyje... Gyvybė yra kraujyje. Jūsų gyvybė yra jūsų kraujyje. Mes tai žinome. Ir gyvybė avinėlio kraujyje buvo gyvulio gyvybė, todėl, kai jo mažutės ląstelės suirdavo, ir gyvybė išeidavo iš gyvulio, ji negalėjo sugrįžti į garbintoją, nes garbintojas buvo žmogiška būtybė.

35 Kraujas padengdavo, bet negalėjo visiškai išpirkti; nes žmogus palikdavo pastatą su tokiu pačiu troškimu nuodėmiauti, kokį turėjo iš pradžių. Bet, tai darydamas, jis labai laukė to meto, kai ateis tobulas Avinėlis. Ir jis tai darė aukodamas deginamąją auką, nes nieko kito nežinojo.

36 Taigi, matote, kai plūsdavo kraujas ir gyvybė išeidavo iš gyvūno, ji negalėjo sugrįžti į žmogų, nes vienas buvo gyvulys, o kitas – žmogus: nekaltas gyvulys bei kaltas žmogus.

37 Bet, o, vieną dieną maždaug prieš du tūkstančius metų, Dievo Avinėlis gimė mažose ėdžiose Betliejuje, ir tarsi avis buvo vedamas į pjovyklą. Maždaug prieš tūkstantį devynis šimtus metų nuo šios popietės, trečią valandą, Jis mirė. Be dėmės, nepriekaištingas Dievo Avinėlis kabėjo ant Kalvarijos kryžiaus ir mirė už kiekvieną nusidėjėlių. Dabar, kai garbintojas ateina pas šį Avinėlių tikėjimu... O tai visai kitas Avinėlis. Tai ne toks Avinėlis, kaip kiti.

38 Nė vienas žmogus negali ateiti pas šį Avinėlių, jeigu pirmiausia Dievas jo nepatraukia. Matote Dievo suverenumą? O, aš tikiuosi, kad dabar jūs tai suvokiate iki pat gelmių. Žiūrėkite. Dievas žinojo, jog šitame pasaulyje Jis turi avis. Jis žinojo, kad turės žmones, kuriuos reikės išgelbėti, ir Jo meilė pažvelgė žemyn ir pamatė tuos, kurie bus išgelbėti; todėl per išankstinį žinojimą Jis iš anksto paskyrė Bažnyčią susitikti ten su Juo be dėmės ar raukšlės. O jeigu Dievas reikalavo Bažnyčios, neturinčios dėmės nei raukšlės, tai Jis turėjo turėti kažką, kas padarytų Ją tokia. Jis negalėjo pareikalauti Savo teisingumo... Jo teismai negalėtų leisti Jam pareikalauti šito, jeigu nebūtų būdo tai padaryti.

39 O pats žmogus negali to padaryti. Jis visiškai nevykėlis. Dievas leido jam tai pamatyti per įstatymą, per teisėjus ir per visą Senąjį Testamentą. Jis siuntė pranašą; siuntė teisiuosius, ir paaiškėjo, kad visi iki vieno apvylė.

40 Taigi, Dievas per Savo suverenią malonę iš Šlovės vartų siuntė Savo viengimį Sūnų užimti mūsų vietą.

41 Atminkite, jeigu Jis lieptų Romos popiežiui užimti ją, tas ne-

galėtų šito padaryti. Jeigu lieptų Kenterberio arkivyskupui padaryti tai, tas negalėtų šito padaryti. Jeigu Jis kreiptųsi į švenčiausią didžiai gerbiamą tėvą arba vyskupą pasaulyje, tas negalėtų šito padaryti. Jis būtų lygiai taip pat atmestas, kaip ir Judas Iskarijotas. Jis negalėtų padaryti šito, nes gimė nuodėmėje, pradėtas neteisume, atėjo į pasaulį kalbėdamas melą, ir jam pačiam reikalingas atpirkimas. Aleliuja.

42 Bet iš Šlovės vartų atėjo Tas; niekas kitas, ne paprastas žmogus, ne dar vienas geruolis, nei žydas, nei pagonis. Jis buvo ne kas kitas, kaip Visagalis Dievas, paslėptas žmogiškame kūne. Jis Pats atėjo atnašauti Savo Paties Kraują, kadangi neatėjo per seksą. Seksas su tuo neturėjo nieko bendro. Bet Jis apgaubė mergele, ir iš Kraujo laštelės, kurią Pats sutvėrė, gimė Nekaltasis.

43 Tuomet šiandien mano, jūsų išgelbėjimas nepriklauso nuo mūsų pačių nuopelnų. Jis priklauso nuo tikros, suverenios Visagalio Dievo (kuris išrinko mus Jame) malonės. Žinoma. Aš niekuomet nebūčiau tobulas, ir jūs niekuomet nebūtumėte tobuli. Ir nesakome, jog esame tobuli. Bet mes turime tą vienintelę paguodą, kad mūsų tikėjimas remiasi tobula Auka, kuri jau buvo priimta.

44 Tada kaipgi mes sužinome, kad gauname tai? Kai garbintojas tikėjimu uždeda rankas ant Viešpaties Jėzaus kūno ir išgyvena nuodėmės draskymą bei spjūvio sau į veidą pajuoką, išgyvena Getsemanės dejones, Kalvarijos kančias ir žino, kad yra kaltas, ir teisingai išpažįsta savo nuodėmes: „O palaimintasis Viešpatie, aš esu kaltas. Ir niekas kitas negali padėti man, išskyrus Tave. Ir tikėjimu Tu ragini, Šventoji Dvasia atėjo ir ragina mane ateiti. Ir dabar aš tikėjimu priimu Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją.“ Ta Gyvybė, kuri išėjo iš Jo Kalvarijoje, pavadinta Šventąja Dvasia, kuri buvo paslėpta Viešpaties Jėzaus Kraujo laštelėje, sugrįžta į garbintoją ir krikštija jį Šventąja Dvasia į Kristaus Kūną.

45 O Jis jau buvo teistas. Nereikia nerimauti dėl teismo. Kai pasisuku ir žvelgiu į šį nukryžiuotąjį, aš suvoki, jog tai simboli-zuoja Jo kūną. Taigi, šis kūnas jau buvo nuteistas. Dievas negali pagrįstai vėl jį teisti, nes jis jau buvo teistas. Dievas jau nubaudė

ši kūną mirties bausme. Ir tol, kol galiu rasti būdą, kaip pasislėpti šitame kūne... Jis buvo nubaustas už mane ir už jus. Mes laisvi. Romiečiams 8:1 sakoma: „Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie gyvena ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.“ Štai taip: jokio pasmerkimo. Man nerūpi, kas bevyktų – jūs paslėpti po Krauju!

⁴⁶ Dar kartą, kaipgi mes įeiname į šį Kūną? Pirmame Korintiečiams 12:13 sakoma, jog viena Dvasia... Kaip ateina Dvasia? Per Auką. O kur slypėjo Dvasia? Kraujyje. Kodėl gyvulio [dvasia – Vert.] negalėjo įeiti? Tai buvo gyvulys. Gyvulio dvasia negalėtų įeiti į žmogaus dvasią ir ką nors jai padaryti, nes žmogiška dvasia yra aukštesnės gyvybės pakopos nei gyvulio. Bet ir jokio kito žmogaus dvasia negalėtų įeiti. Jeigu jumyse kokio nors protėvio dvasia – tai spiritizmas. Bet atėjo pats Dievas, kad Jo Paties Dvasia, būdama visų aukščiausia Dvasios pakopa, galėtų sugrįžti į garbintoją Šventosios Dvasios krikšto pavidalu, per Kristaus Kraują ir patalpinti jį į Kūną. Jis saugus.

⁴⁷ Pažvelkite. Jaučių ir ožių kraujas nebuvo veiksmingas, kadangi jis silpnas. Dabar pradėkime skaityti maždaug nuo 12-tos eilutės. Gerai. Jaučių ir ožių kraujas nebuvo nei veiksmingas, nei galėjo išpirkti. Sekite.

*O šis... (Kas šis? Vyskupas? Ne. Romos popiežius? Ne.) O šis, paaukojęs vienintelę auką už nuodėmes, amžiams atsisėdo Dievo dešinėje,
Nuo tol laukdamas, kol Jo priešai bus patiesti tarsi pakojis po Jo kojų.*

⁴⁸ Jūs pasiruošę? Jūs pasiruošę Žodžiui? Paklauskite tai, pasakui norėčiau, kad leistumėte Jam giliai įsiskverbti. Klausykite atidžiai.

Vienintele atnaša... (ne metai iš metų, ne prabudimas po prabudimo, ne susirinkimas po susirinkimo, ne diena po dienos) ...bet vienintele atnaša Jis

*amžiams padarė to-bu-lus... (Jie padarė? Jis padarė!)
Vienintele atnaša Jis amžiams padarė tobulus... (tai
Dievo reikalavimas) ...šventinamuosius.*

⁴⁹ Štai taip. Tai yra Kristaus mirties rezultatas. Tai Kalvarijos rezultatas. Jis Savuoju Krauju visiškai išpirko mūsų nuodėmes ir visam laikui padarė tobulus Savo tikinčiuosius. Todėl Kristuje mes stovime nepriekaištingi, padaryti tobuli Visagalio Dievo Akivaizdoje. Mes esame nepilnateisiai žmonės su savo mokymais; mes...mus išmokė, kad turime pakilti iki tam tikro lygmens, kad turime padaryti tam tikrus dalykus. Ne, mano broli, nieko nereikia, ką tu padarei; svarbu, ką Dievas padarė dėl tavęs. Mes jau dabar, jeigu esame išteisinti tikėjimu, tapome amžinai tobuli Dievo Akivaizdoje.

⁵⁰ Tuomet Jėzus pasakė: „Būkite tobuli.“ Vadinasi, padarė tobulus visam laikui. Dievas per Kristaus mirtį prieš tūkstantį devynis šimtus metų nuo šiandien, visam laikui padarė tobulą tikintįjį, kurį iš anksto numatė prieš pasaulio sutvėrimą. O kuriuos Jis pašaukė, tuos ir išteisino. Kuriuos iš anksto numatė, tuos ir pašaukė; kuriuos pašaukė, tuos išteisino; kuriuos išteisino, tuos jau pašlovino. Jis padarė Savo tikinčiuosius tobulus.

⁵¹ Taigi sekite, grįžkime dabar prie 1-os eilutės.

...įstatymas turi tiktai būsimųjų gėrybių šešėlių, o ne patį dalykų vaizdą, jis niekada negali tomis pačiomis aukomis, kurios kasmet vis aukojamos ir aukojamos, padaryti tobulus tuos, kurie artinasi.

⁵² Žiūrėkite, „tobulus“ – tai, apie ką mes kalbame.

Argi tos aukos nesiliautų, jeigu aukotojai, viena-kart apvalyti, daugiau nebejaustų nuodėmės graužaties? [Vertimas iš anglų – Vert.]

⁵³ Kas čia turima omenyje? Šioje vietoje žodžio „graužatis“ teisingas vertimas yra „noras“. Ir jeigu žmogus, tiksliau, garbintojas,

ateina prie Kristaus, matydamas Jo kentėjimus, ir atsiduoda Kristui bei sako: „O, Viešpatie Dieve, manyje nėra nieko, kas gali išpirkti, bet aš visiškai priklausau nuo Tavęs,“ – tada ši Šventoji Dvasia įeina į žmogaus širdį, pati nuodėmės problema tampa išspręsta visam laikui, nes iš jūsų yra atimamas bet koks nuodėmės noras. Nes, jeigu įstatymas sugebėtų tai padaryti, tos aukos nesiliautų; bet kadangi jis negalėjo to padaryti, Kristui teko mirti, kad padarytų mus tobulus.

54 Draugai, tiek daug visko šiandien būtų galima pasakyti apie tobulumą. Mes visada mėginame draskyti kažkam kitam akis, kad atrodytume truputį šventesni už juos. Bet jeigu tik pažvelgtume į šį vaizdą, tik per Dievo malonę mes tokie, kokie esame.

55 Prieš kažkiek laiko čia, Ohajuje, aš gavau karčią pamoką. Susirinkimas vyko Ohajuje, o apsistojęs buvau už miesto. Dėl daugybės žmonių aš negalėjau apsistoti mieste.

56 Mes valgydavome nedideliame restorane „Dunkard“. Ir mus aptarnavo tokios mielos padavėjos, padoriai apsirengusios, labai tvarkingos, tikrų moteriškų manierų. Valgydavome ten tarsi rojaus kampelyje. Jų virtuvė buvo švarutėlė. O sekmadieniais jie užsidarydavo ir eidavo į savo bažnyčią. Buvau truputį išalkęs, ruošiausi pamokslauti sekmadienio popietę.

57 Ir aš nuėjau į paprastą, tiesiog eilinį nediduką amerikietišką restoraną ko nors suvalgyti. Ir ką išgirdau, įėjęs pro duris? Lošimo automato garsą. Ir ten stovėjo mano metų vyriškis, galbūt vedęs, kuris, apsikabinęs moterį, žaidė automatu. Pats mūsų įstatymo sergėtojas, mūsų teisingumo, mūsų turto apsaugininkas, stovėjo ten, pažeisdamas tai, ką privalo ginti – nes Ohajuje draudžiama žaisti azartinius žaidimus – žaidė lošimo automatais.

58 Ir aš pasisukau ir pažiūrėjau į pastato galą, ten buvo krūva paauglių, o iš grotuvo sklido tie bjaurūs rokenrolo įrašai. Maždaug aštuoniolikos metų mergina, labai daili bei moteriškos figūros... Bet ji stovėjo ten su apsmukusia iš priekio suknele, ir vienas iš tų vaikinų lietė rankomis merginą, kur nepriklauso, ir jie rūkė ir

gèrè... Ir aš pagalvojau: „O Dieve, kaip Tu gali tai pakęsti?“

59 Ir aš pažvelgiau į dešinę, išgirdęs, kaip kažkas sunkiai atsiduso. Ir ten sėdėjo pagyvenusi moteris, galbūt šešiasdešimties ar septyniasdešimties metų. Ji vilkėjo tuos vulgarius begėdiškus drabužius, pridengiančius kojas maždaug iki pusės, o jos vargšė susiraukšlėjusi oda buvo visai suglebusi. Ir ji buvo išsidažiusi lūpas, o ant skruosto užtepta didžiulė violetinė dėmė; su tokiais batais, sandalais, kojų nagai nulakuoti violetine spalva, rankų nagai nulakuoti violetine spalva. Ir jos plaukai nukirpti tikrai trumpai, sugarbanoti, nudažyti mėlynai. Ir aš pažvelgiau į ją.

60 O kitoje stalo pusėje sėdėjo du vyrai, girt. Vienas iš jų (tai buvo vasara) su tokia didele sena kariška miline, pilku šaliku, apvyniotu aplink kaklą, su žandenomis per visą veidą, raugėjo ir panašiai. Ir šie atsiprašė jos, tie vyrai, ir pradėjo eiti štai taip į tualetą.

61 Aš stovėjau ten ir pasakiau: „Dieve, kodėl Tu viso to nesunaikini? Kodėl Tu viso to tiesiog nenugramzdini po žeme?“ Pasakiau: „Nejaugi mano mažosioms Sarai ir Rebekai teks augti tokiam šlamšte?“ Tariau: „Kaip Tu gali, Dieve, Savo didžiam šventume dar išverti žiūrėdamas į tokius dalykus ir nesiunti žemės drebėjimo, kad tai paskandintum?“

62 Ir kai stovėjau ten, šitaip smerkdamas tą moterį, žengiau pro duris. Aš pajaučiau, kaip pas mane atėjo Dievo Dvasia, ir žengiau pro duris.

63 Ir aš pamačiau kažką tarsi besisukant. Ir kai tai įvyko, regėjime tai buvo pasaulis, vis besisukantis aplinkui. Kai atkreipiau dėmesį, žemę juosė ryškiai raudona juosta, juosė žemę. Ir kai pasiekiau žemę, pamačiau save, dar berniuką, darantį tai, ko neturėjau daryti; galbūt ne kažką panašaus, bet tai buvo nuodėmė. Ir kiekvieną kartą, kai kažką darydavau, aš mačiau, kaip didžiulis juodas šešėlis kildavo į dangų. Už tai Dievas būtų sunaikinęs mane tą pačią minutę.

64 Paskui aš išvydau stovinčią tarp manęs ir Dievo šią tobulą

Auką. Aš pamačiau Jį, stovintį ten su erškėčiais ant galvos ir spjūviu, tįstančiu ant Jo veido. Ir kiekvieną kartą, kai mano nuodėmės pradėdavo kilti link Dievo, Jis ištiesdavo ranką ir pagaudavo jas, kaip automobilio bamperis. Jis saugojo mane nuo mirties. Ir kiekvieną kartą, kai blogai pasielgdavau, Dievas būtų sunaikinęs mane. Žinoma, to reikalauja Jo šventumas. Jo įstatymas to reikalauja. Ir kiekvieną kartą, kai kažką darau, arba jūs kažką darote, Jėzaus Kristaus Kraujas veikia kaip bamperis. Ir aš supratau, kad ta ryškiai raudona juosta reiškia tai, kad Kraujas ir toliau saugo žemę.

⁶⁵ Ir kai stovėjau ten žiūrėdamas, priėjau truputį arčiau, nes pastebėjau Jį. Ir aš išgirdau Jį sakant: „Tėve, atleisk jam, jis nežino, ką daro.“ Aš pažvelgiau žemyn, ir ten gulėjo knyga. O ten – Angelas raštvedys, stovintis šalia Jo. Ir kiekvieną kartą, kai nusidėdavau, tai būdavo įrašoma į knygą. Ir joje buvo įrašytas mano vardas. Ir aš suvokiu, kad vieną dieną aš...jei ši Kraujo juosta būtų nuimta, ir man tektų atsistoti Dievo Akivaizdoje su savo nuodėmingu gyvenimu. Bet aš pamačiau, kad per Savo gailingumą Jis atidėjo mano nuosprendį.

⁶⁶ Aš nuolankiai priėjau prie Jo. Parklupau ant kelių ir pasakiau: „O Jėzau, Dievo Sūnau, aš nevertas ateiti Tavo Akivaizdon. Bet, prašau, ar gali atleisti man už tai, ką padariau?“

⁶⁷ Jis palietė ranka Savo šoną, paėmė seną knygą ir įrašė „atleista, sviedė ją Sau už nugaros, ir mano nuodėmės išnyko. Paskui pažvelgė griežtai man į veidą, pasakė: „Dabar Aš atleidau tau, bet tu nori nuteisti ją.“ Tada aš supratau, ką tai reišė.

⁶⁸ Kai regėjimas mane paliko, priėjau prie jos. Pasakiau: „Sveiki.“

⁶⁹ Ji gėrė. Pažvelgė į mane ir pasakė: „O, sveikas.“

Aš paklausiau: „Ar galiu prisėsti?“

Ji atsakė: „Aš jau turiu kompaniū.“

⁷⁰ Atsakiau: „Aš ne tai turiu omenyje, ponija. Tiesiog noriu minutėlę pasikalbėti su jumis.“

Ji tarė: „Prisėsk.“

71 Ir aš pasakiau: „Ponia, vos prieš keletą minučių, stovėdamas štai ten, už šių durų...“ Aš pradėjau pasakoti jai. Ir kai pažvelgiau, ašaros pradėjo riedėti jos skruostais. Ir ji pasakė... Pasakiau: „Ponia, jūs juk nenorite štai taip elgtis. Jėzus mirė, ir Dievo teismai yra sulaikomi Jo Krauju. Jūs juk iš tikrųjų taip nenorite elgtis.“

72 Ir ji pasakė: „Ne, pone.“ Pasakė: „Mano tėvas buvo diakonas bažnyčioje. Aš užaugau krikščioniškoje šeimoje. Mes su vyru buvome nariai steigėjai ir gyvenome krikščionišką gyvenimą.“ Ji pradėjo pasakoti man, kad po jo mirties... Ji turėjo dvi dukrytes, ir ji nuėjo klaidingu keliu. Ir kaip dukros ją paliko, ir ji praleido savo gyvenimą tuščiai. Ir galvojo, kad jai nebeliko jokios vilties.

73 Bet aš pasakiau: „Dieve, būk gailestingas. Kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos ir pašaukė.“

Ji paklausė: „Tai jūs – tas gerbiamas Branhamas?“

Atsakiau: „Taip.“

74 Ji pasakė: „Man gėda dėl savęs, kad sėdžiu čia štai taip.“ Tarė: „Jūs galvojate, kad dar turiu galimybę?“

75 Atsakiau: „Jėzus ištiestomis rankomis laukia, kad ateitumėte, ponია.“ Ir kiti žmonės sukluso. Ir aš paklausiau: „Gal atsiklauptumėte su manimi čia, ant grindų?“

Ji tarė: „Taip, pone.“

76 Aš paėmiau ją už rankos, pasakiau: „Jūs esate mano motinos metų. Ar neatsiklauptumėte su manimi čia, ant grindų?“ Ir tą popietę ten, toje patalpoje, mes pavertėme tą vietą senamadišku susirinkimu. Ir Dievas išgelbėjo tą moterį per Savo malonę! Ji apsirengė ir atėjo į susirinkimą, ir, kiek žinau, šiandien gyvena krikščionišką gyvenimą.

77 Kas tai? O, Dievas reikalauja tobulumo. Jis reikalauja jūsų atgailos, reikalauja jūsų ištikimybės Jam. Bet Jis žiūri šį vakarą. Nesvarbu, kiek nuodėmiavote, ar mažai ar daug, jūs vis tiek esate nusidėjęlis ir negalite įeiti kitaip, kaip tik per Jėzų Kristų, visa aprėpiančią Dievo Auką. O Jame jūs tapote tobuli visam laikui.

Pagalvokite apie tai.

Tai visai ne dėl jūsų darbų. Tai ne gyvenimas nuo švaraus lapo. Tai ne naujo gyvenimo pradėjimas. Tai išpažintis, jog esate neteisūs, ir Dievo malonė jums. Tai atveda jus prie tobulumo, ir tuomet jūs tampate tobuli Jėzuje Kristuje.

78 Šiandien tikiuosi, mano drauge, kol esame čia šią didžią lemiamą akimirką, kai turi būti priimti sprendimai, – išgirdęs šią istoriją, kurios galbūt dar niekada negirdėjai... Bet tu negalėsi išeiti pro vienas iš šių durų būdamas toks pat žmogus, koks įėjai, turėsi išeiti geresnis arba blogesnis.

79 Ir kol minutėlei nulenkšime galvas, aš noriu, kad jūs kaip reikiant pagalvotumėte apie tai. Kaip su jūsų siela ši vakarą? Jėzus Kristus mirė už jus.

80 Jūs pasakysite: „Broli Branhamai, kai man pavyks mesti rūkyti, kai pavyks nebegerti, kai pasiseks visa tai ištaisyti, aš padarysiu tai.“ O, taip niekada nieko neištaisysi. Niekada negalėsite to padaryti. Kodėl gi jums tiesiog neateiti tokiems, kokie esate? Ir tikėjimu ateikite prie tos Srovės, vis plūstančios iš Jo žaizdų, tuomet gi skelbsite iki mirties, koks Jėzus Kristus nuostabus.

81 Kam imti pakaitalą? Kam mėginti įeiti per savo bažnyčią? Kam mėginti įeiti dėl to, kad nebegeriate arba nebemeluojate? Ateikite tobulumo keliu. „Nes vienintele atnaša Jis amžiams padarė tobulus šventinamuosius.“

82 „Kaip man tapti pašventintu?“ Išpažinkite savo nuodėmes Jėzaus Kraujo Akivaizdoje, ir Gyvybė, išeinanti iš to Kraujo, sugrįš į garbintoją ir pašventins jį nuo pasaulio geidulių. Nes per šią visa aprėpiančią Auką Jis pašventino mus; viena Dvasia mes visi pakrikštyti į vieną Kūną. „Taigi dabar nebėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie gyvena ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.“ Jeigu jūs stengiatės gyventi pagal Dvasią, o vis dar geidžiate kūniškų dalykų, vadinasi, Auka nebuvo jums pakankamai pritaikyta. Bet garbintojas, vienąkart apsivalęs, nebeturi noro nuodėmiauti.

83 Tai buvo Kalvarija. Tai ne vieta pardavinėti gėles arba daryti tą ar aną. Tai vieta, kur buvo sutaisyti Dievas ir žmogus. Tai ta vieta, kur žmonijai buvo duota taika ir tobulas saugumas. Ar eitum šįvakar su manimi, mano nuodėmingasis drauge, į Kalvariją, ir ar tikėjimu panaudotum šį Kraują savo sielai ir ar leistum Šventajai Dvasiai ateiti ir pašventinti tave per Jo didžią Auką?

84 Prieš mums meldžiantis, ar pakeltumėte savo ranką į Dievą ir pasakytumėte: „Būk man gailestingas, Dieve. Dabar aš išpažįstu visas savo nuodėmes, šį Didžiojo Penktadienio vakarą. Ir aš branginu tą didžiulę kančią, kurią Kristus kentėjo už mane. Dabar atsisakau savo paties norų, savo paties motyvų ir viso kito, kad nuo šiol sekčiau Tave.“ Ar pakelsite savo ranką sakydami: „Prisimink mane, broli Branhamai, maldoje. Toks mano širdies sprendimas.“?

Ar čia yra kas nors šį didį vakarą, kol mes dar laukiame minutėlę? Štai čia, man iš dešinės, be abejo, bent vienas čia turi būti. Ar jums gėda dėl savo nuodėmių? Ar jūs gėdijatės to, ką padarėte?

85 Pasaulis šiandien ieško didvyrių, ir turi didvyrių, fizine prasme.

86 Kartą ten, Šveicarijoje, kai šveicarų valdoma Šveicarija atsidūrė pavojuje, būrelis šveicarų susirinko laukuose gintis – ginti savo ūkį. Gausi besiartinanti kariuomenė jiems buvo per daug stipri – jie visi buvo apmokyti, turėjo dideles ietis ir skydus. Šveicarams beliko pasiduoti. Jie buvo prispausti prie kalno. Tuomet į priekį žengė didvyris. Kažkas turėjo žūti. Ir jeigu jie pralaimėtų mūšį...

87 Jie galėjo kautis tik senomis pjautuvų geležtėmis bei akmenimis, vėzdais, kai tuo tarpu puolanti armija atrodė kaip mūro siena. Jeigu juos nugalėtų, jų mylimos žmonos būtų išprievartautos, jaunos dukros būtų išprievartautos, ir kūdikiai nužudyti, jiems sudaužytų galvas, jų namams būtų galas – viskas žūtų.

88 Tuomet ten buvo žmogus, kurio vardas per greitai užmirštas,

vardu Arnoldas fon Vinkelridas. Jis žengė į priekį ir pasakė: „Šveicarijos vyrai, šią dieną aš atiduodu savo gyvybę už Šveicariją.“ Jis pasakė: „Tiesiai už to kalno, ten, stovi baltas namukas. Aš turiu žmoną ir tris vaikus, kurie manęs laukia. Bet jie manęs daugiau niekada nebepamatys, nes šią dieną aš atiduodu savo gyvybę už Šveicariją.“

Jie paklausė: „Ką tu darysi, Arnoldai fon Vinkelridai?“

⁸⁹ Jis atsakė: „Paskui mane! Iš visų jėgų kovokite tuo, ką tik turite.“

⁹⁰ Ir jis žiūrėjo į kariuomenę, kol surado didžiausią iečių tirštumą. Po to pakėlė aukštyn rankas, pasileido bėgti prie tos tankios lyg mūras iečių sienos, šaukdamas: „Kelią laisvei! Kelią laisvei!“ Šimtai iečių nukrypo atremti jo atakos; šis griebė jas rankomis ir nukreipė į savąją krūtinę, jos persmeigė jį, ir jis mirė ant tų iečių antgalių. Tie šveicarai nusekė paskui su kuokomis ir vėzdais. Šis didvyriškas poelgis privertė tą kariuomenę bėgti, kol šveicarai išvijo anuos iš šalies. Ir nuo tos dienos ten niekada nebebuvo karo.

⁹¹ Imkite ir paminėkite Šveicarijoje Arnoldo fon Vinkelrido vardą, ir pamatysite, kaip ašaros ims riedėti jų skruostais. Kodėl? Jis išgelbėjo jų šalį. Tai buvo nepakartojamas didvyriškas poelgis, retai su kuo palyginamas ir niekada nepralenkamas šitoje žemėje.

⁹² Bet, o, tai buvo smulkmena palyginus su tuo, kas vieną kartą įvyko, kai stovėjo Adomo padermė, demonai žygiavo iš visų pusių; pranašai nuvylė, įstatymas nuvylė, jaučių ir avių aukos nuvylė, žmogiška prigimtis nuvylė, – viskas. Ir negausi Adomo padermė stovėjo pralaimėjusi, gausumu viršyta demonų, prietarų, ligų, negalių. Danguje buvo Tas, Kuris žengė į priekį ir pasakė: „Šią dieną aš mirsiu už Adomo padermę.“ Jis atėjo į žemę ir tapo kūnu. Jis iš karto pažiūrėjo ten, į iečių vidurį, kur jų buvo daugiausiai. Didžiausia iš visų žmogaus baimių buvo mirtis, ir Jis priėmė mirtį į Savo krūtinę ir Kalvarijoje apmokėjo auką bei sušuko: „Kelią Laisvei!“

⁹³ Ir Jis šaukia Savo Bažnyčiai: „Paimkite Tai, ką Aš palikau

jums – Mano Kraują ir Mano Dvasią – ir kovokite viskuo, ką tik turite.“ Šiandien per Tai mes galime nugalėti, draūge. Tu gali nuvyti šetoną šalin nuo savęs. Kiekvieną seną priešą, kuris yra jūūsų gyvenime, galima išvaryti Kristaus Krauju ir Dvasia, ir jūs galite stovėti tobuli Jo Akivaizdoje. Kristus nutiesė kelią.

⁹⁴ Ar galite bent pakelti savo ranką į Jį ir pasakyti: „Atleisk man“? Telaimina tave Dievas, broli. Kas nors dar: „Būk gailestingas man, Dieve, aš dabar išpažįstu savo klaidas.“

⁹⁵ Gal čia yra drungnų bažnyčios narių, kurie kiekvieną dieną eina į bažnyčią ir galbūt stengiasi būti kiek įmanoma dievobaimingi, bet jūs vis dar žinote, kad įmiršis ir abejingumas, ir savanaudiškumas, įpročiai slegia jus žemyn, ir neturite pergalės? Ar norite šįvakar apsivalyti Krauju nuo viso to? „Nes, vienąsyk apvalytas, garbintojas daugiau nebejaučia nuodėmės...“ Ar nenorėtum pakelti savo rankos, bažnyčios nary? Telaimina jus Dievas, ponias. Pakelkite rankas ir pasakykite: „Broli Branhamai, prisimink mane maldoje.“ Telaimina jus Dievas, ponias. Teisingai. Taip reikia... Taip ir reikia daryti. Telaimina jus Dievas ten gale, pone.

⁹⁶ Dar kas nors pakelkite ranką, pasakykite: „Būk gailestingas man, Dieve. Aš žinau, išpažįstu krikščionybę, bet aš negyvenu taip. Žinau, kad negyvenu. Ir savo širdyje aš tikrai nesu susitaikęs su Tavimi. Noriu būti vienas iš Dievo išrinktųjų. Širdyje jaučiu, kad aš išrinktas, bet nesu nusimetęs apsunkinimų, kurie mane taip lengvai apraizgo. Ir aš noriu šiandien nusimesti juos, ir per Dievo malonę padarysiu tai. Pasimelsk už mane.“ Ar nepakelsite rankos? Telaimina jus Dievas, ponias. Kas nors dar? Tiesiog...mes laukiame.

⁹⁷ Kol mes tyliai laukiame, dabar visi nulenkтомis galvomis maldoje švelniai niūniuokite tai:

Yra šaltinis nuostabus,
O, drauge, ar žinai?
Kur nuodėmingas, nešvarus
Nuplaunamas baltai...

98 Gal norite dabar apie tai pagalvoti? Nebandykite to nuplauti. Kristus jūsų rankose.

99 Pilotas pamėgino šį rytą, apie šeštą valandą, bet jo rankos iki šiol kruvinos, kruvinai kaltos. Jūs žinote, kas jam nutiko. Po daugelio metų jis nuvyko į Šveicariją, išprotėjo, nusiskandino baseine. Šį rytą į Šveicariją šimtai žmonių suvažiavo pažiūrėti reginio: žydras vanduo kunkuliuoja iš to didelio baseino dugno. Jie daro tai kiekvienais metais. Sakoma, tai sena legenda, jog Dievas atmetė vandenį, kad šis apvalytų jo rankas.

100 Broli, nesvarbu, kiek kartų esi krikštytas, ką besistengei daryti, niekas neapvalys tavo rankų, išskyrus Kristaus Kraują. Dievas atmetė tai. Ir žydras vanduo po beveik dviejų tūkstančių metų ir toliau kunkuliuoja. Dievas tai atmeta. Jūsų teisumas negali apvalyti jūsų nuodėmių. Niekas, – tiktai Jėzaus Kraujas. Pagalvokite dabar apie tai. Dar minutėlę, ir mes melsimės.

101 Įdomu, ar dar galėčiau šįvakar kai ko paklausti? Kai Jis stovėjo ten, Piloto teismo salėje šį rytą, ir pasakė: „Jei Mano Karalystė būtų iš šio pasaulio, Aš prašyčiau savo Tėvo, ir Jis bematant atsiųstų Man dvylika legionų Angelų (tuo tarpu, kai vienas iš jų galėtų sunaikinti žemę). Aš prašyčiau Jo, ir Mano žinioje būtų dvylika legionų Angelų.“ Jis galėjo padaryti tai, bet stovėjo ten romus ir nuolankus, kad priimtų jūsų mirtį ir jūsų nuodėmes.

102 Ar būsite pakankamai dėkingi už šią Auką šįvakar, jūs, kurie stokojate to, ir stokojate Dievo palaiminimų, ar neatsistotumėte ant kojų šiai maldai? Tiesiog atsistokite, kurie norite būti paminėti šitoje maldoje, pasakykite: „Dieve, būk gailestingas man. Aš kaltas. Aš elgiausi neteisingai, ir dabar noriu priimti savo atleidimą per Jėzų Kristų.“ Ar neatsistotumėte tiesiog dabar? Telaimina tave Dievas, panele. Tai drąsus poelgis. Tiesiog lik ten stovėti.

103 Nejaugi norite pasakyti, kad pakėlėte ranką ir po to nesate pakankamai nuoširdūs, kad atsistotumėte ant kojų? Kokią gi naudą jums davė Evangelija? Ak, taip žaisti su bažnyčia, žaisti su Dievu... Ta valanda visai arti, vieną iš šių dienų atominė bomba

smogs kur nors čia, į vieną iš šitų didelių parako gamyklų. Nebus nei sekundės dalies pamąstymui. Tada bus per vėlu ir, galbūt, prieš kitas Velykas, arba netgi per šias Velykas. Ar neatsistotumėte, nepasakytumėte: „Dieve, būk gailestingas man, nusidėjėliui. Aš dabar priimu Kristų per Jo Paties paaukojimą permaldavimui už mano nuodėmes. Ir per Jo malonę, ir tikrai per Jo malonę aš... [Tuščia vieta juostoje – Red.] ...būsiu Jo Akivaizdoje.“ Ar išpažinsite savo paklydimą? Kas slepia savo nuodėmes, tam nesiseks, kas išpažįsta savo nuodėmę, susilauks gailestingumo. Tai jūsų reikalas. Jis stebi.

104 Dabar, mūsų palaimintasis Viešpatie, šį vakarą stovi trys atgailaujančios sielos, vienas vyras ir dvi moterys, numatytas skaičius.

105 Kai pagalvoju, Viešpatie, apie Kalvariją, kai vienas iš vienos pusės pasakė: „Viešpatie, prisimink mane, kai ateisi į Savo Karalystę.“ Kitas tarė: „Jeigu Tu – Tas, leisk mums pamatyti stebuklą, nuimk mus nuo kryžiaus ir išgelbėk Save.“ O tas kitas pasakė: „Dieve, būk man gailestingas.“ Ir Tavo galva pasviro į dešinę pusę ir pasakė: „Šiandien su Manimi būsi rojuje.“ Bet Tu nieko nepasakei kitam, kadangi nebuvo atgailos.

106 Ir, Dieve Tėve, aš meldžiu, kad šie... Galbūt tuomet tikėsiuos, jog tikrai šie trys pastate jaučia, kad jiems reikia išpažinti savo neteisumus. Bet štai jie atėjo visa aprėpiančiu keliu, kryžiaus keliu. Atleisk jiems, Viešpatie, ir palaimink juos. Jie stovi šį vakarą čia, kadangi Tu stovėjai už juos Piloto teismo salėje, kadangi Tu stovėjai už juos tarp dangaus ir žemės, kai saulė užtemo ir mėnulis nebeskleidė savo šviesos, ir šventyklos uždanga perplyšo nuo viršaus iki apačios. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu palaimintum juos ir dovanotum jiems Savo gailestingumą bei apvalytum Savo Krauju, ir krikštytum Savo pašventinančia jėga į Tavojo Sūnaus, Kristaus Jėzaus, Kūną, tada jie bus išsaugoti laikui ir amžinybei.

Ir palaimink kitus, kurie jaučia, kad su jais viskas gerai, kad jie tai jau sutiko ir taip pasielgė. Aš meldžiu jiems šių palaiminimų Kristaus Vardu. Amen.

107 Telaimina jus Dievas. Ir tie, kurie stovite šalia pakilusių, ištieskite ir paspauskite jiems rankas, kas nors, ir pasakykite: „Telaimina tave Viešpats“ (teisingai), draugystės ženklai.

108 Mes jau truputį užtęsėme savo tarnavimus. Kiek iš jūsų myli Viešpatį Jėzų? Pakelkite ranką. Dabar tyloje arba kaip galima tyliau, paminėdami Tą, Kuris visur esantis, Kuris šį vakarą čia, tyliai sugiedokime.

Ten prie kryžiaus nuolankiai suklypau,
Kur mirė Jėzus, atleist meldžiau.
Buvo duota (kai atitikote reikalavimą, už-
dėjote rankas ant Jo),
Buvo duota Kraujo man žymė;
O, Vardui Jo šlovė.

Dabar tyliai giedokime, nulenkę galvas prieš Jį.

Prie kryžiaus nuolankiai suklypau,
Kur mirė Jėzus, atleist meldžiau.
Buvo duota Kraujo man žymė;
Vardui Jo šlovė!
Vardui Jo šlovė! (brangiam vardui!)
Vardui Jo šlovė!
Buvo duota Kraujo man žymė,
Vardui Jo šlovė!

109 Dabar tyliai, nulenkę galvas, tie, kurie išgelbėti, pasakykite: „Nuo-...“ Pakelkite savo ranką.

Nuodėmės valo srovė brangi,
Aš taip džiaugiuos, mane plauna ji;
Švarų išlaiko tik Jo versmė,
Vardui Jo šlovė!
Vardui Jo šlovė! (brangiam vardui!)
Vardui Jo šlovė!

Buvo duota Kraujo man žymė,
Vardui Jo šlovė!

110 Dabar, nuleistomis rankomis, nulenktomis galvomis, ką tik prisiminiau... Kažkas paskambino prieš keletą minučių ir pasakė, jog kažkas nori būti prisimintas šįvakar maldoje už savo kūną. Jie negalės sugrįžti į susirinkimą sekmadienį vakare, į didelį išgydymo tarnavimą. Ar neatsistotumėte tie, kurie nori būti prisiminti šioje maldoje tiesiog dabar?

...duota Kraujo man...
Vardui Jo šlovė!
Vardui Jo...

111 Dabar nulenktomis galvomis. „Jis buvo sužeistas už jūsų nuodėmes, sumuštas už jūsų neteisybes; bausmė dėl jūsų ramybės krito ant Jo, ir Jo žaizdomis jūs buvote išgydyti.“

Vardui Jo šlovė!

112 Dabar, palaimintasis Tėve, kai nuolankiai prisiartiname prie kryžiaus tiesiog dabar, kur meilė ir malonė Tavo pas mane atėjo, Ryto spindinti Žvaigždė širdyje užtekėjo. Šie sergantys stovi Tavo Akivaizdoje. Jie tiesiog dabar tiki, jog tikėjimu žiūri į tą žaizdotą nugarą. „Ir Jo žaizdomis mes *buvome* išgydyti.“ Švenčiausias Tėve, mes ateiname išpažindami savo tikėjimą, tikėdami, kad Tu išgydai mūsų sergančius kūnus per didžias vietininkaujančias Viešpaties Jėzaus kančias. Ir už šituos žmones, kurie stovi, keliamo tikėjimo maldą, kuri, kaip Tu pažadėjai, išgelbės sergančius. Ir šį vakarą mes kartu, kaip Tavo tikinčiųjų grupė. Tu pasakei: „Kur du ar trys susirinkę Mano vardu, ten ir Aš būsiu jų tarpe.“ Taigi prašome gailestingumo jiems, kad Tavo malonė dabar paliestų jų sielos gelmes, kad kažkas išisaknytų giliai viduje, kad jie žinotų, jog Kristus čia ir prakalbo jiems, sakydamas: „Mano vaike, Aš paėmiau tavo ligą ten, Kalvarijoje. Dabar tiesiog mesk visus savo rūpesčius ant Manęs, nes Aš rūpinuosi tavimi.“ Ir tepasveiksta jie, visais

atžvilgiais, nes mes to prašome Jėzaus Vardu. Amen.

113 Ir dabar, kai jie sėdasi, tie, kurie šalia, uždėkite ant jų rankas, kas nors iš tų, kurie meldėsi už juos. Biblijoje sakoma: „Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.“ Telaimina Viešpats.

114 Jei neklystu, aš žvelgiu į tą žmogų, kuris buvo čia išgydytas prieš porą dienų, arba prieš porą savaitių, sekmadienį, kuris buvo kurčias arba kažkas su ausimis? Aš matau, šįvakar jūs jau su malonumu klausėtės susirinkimo. Jūs dabar gerai mane girdite? Gerai. Nuostabu. Tiesiog atsistokite minutėlei. Kiek iš jūsų prisimena, kad jis buvo čia? Jis praėjo maldos eile, jį sugražino ant pakylos, ir Viešpats išgydė ir padarė jį sveiką. Tebūna palaimintas Viešpats. Ačiū, broli, už tavo liudijimą. Jų galėtų būti dešimtys. Bet argi Jis nėra nuostabus?

115 Taigi, kviečiame jus ateiti rytoj vakare, anksti, o paskui anksti sekmadienį ryte, sekmadienio popietę ir, jeigu galėsite dar ateiti, sekmadienį vakare į išgydymo tarnavimą. Kol susitiksime, atsistokime ir sugiedokime mūsų giesmę pabaigai: „Tu paimki Jėzaus vardą.“

Tu paimki Jėzaus Vardą,
Vaike sielvarto, vargų.
Jis paguos tave, pralinksmins...

Pasisukite į dešinę ir paspauskite vieni kitiems rankas.

Imki Jį visur kartu.
O, brangus...

Pasisukite į dešinę ir paspauskite vieni kitiems rankas.

...nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties!
O brangus (o brangus), nuostabus
Vardas džiaugsmo ir vilties

Dabar žiūrėkite, štai *čia*:

Klaupiamės prie Jėzaus kojų,
Vardą garbiname Jo.
Jį Karaliūm vainikuosim,
Kai parves Jis mus namo.

O, brangus (o brangus), nuostabus (nuostabus),
Vardas džiaugsmo ir vilties!
O, brangus, nuostabus (nuostabus),
Vardas džiaugsmo ir vilties!

116 Neužmirškite Nevilio choro, rytinės kvarteto transliacijos, VLRP, devintą valandą. O paskui brolis Strikeris be penkiolikos dešimt, sekmadienį ryte. Kaip tik šios dienos popietę pas jį įrašinėčiau juostą apie prisikėlimą.

117 O dabar, kol vėl susitiksime, tepasilieka su jumis Viešpaties palaiminimai, kai nulinksime galvas. Ir noriu paprašyti savo gero draugo ir brolio, brolio Palmerio iš Meikono, Džordžijos valstijos, kad jis paleistų šią auditoriją maldos žodžiais, kol meldžiamės. Broli Palmeri.

Tobulumas
(The Perfection)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo skelbtas 1957 m. balandžio 19 d. Branhamo maldykloje, Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV). Juostos, numeriu 57-0419, trukmė – viena valanda ir šešiolika minučių. Pasinaudojus magnetine juosta, iš anglų kalbos į lietuvių kalbą išversta be sutrumpinimų ir pakeitimų. Pirmasis leidimas, 2010 m.

Šis leidinys buvo išleistas tikinčiųjų paaukojimų dėka.